

VENDIM
Nr.30, datë 26.11.2009

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese,
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Admir Thanza	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Çinari, në datë 16.7.2009 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore me dyer të hapura çështjen nr.15 Akti, që i përket:

Kërkues: Fatjon Sterkaj, përfaqësuar nga avokat Qazim Gjonaj, me prokurë.

Subjekt i interesuar: Prokuroria e Përgjithshme, në mungesë.

Objekti: Shfuqizimi si të papajtueshme me Kushtetutën i vendimeve nr.322, datë 16.11.1999 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe nr.91, datë 24.3.2000 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f e 134 të Kushtetutës dhe neni 6 i Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Sokol Berberi; përfaqësuesin e kërkuesit që u shpreh për pranimin e kërkesës dhe bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr.486, datë 27.7.1999, ka vendosur deklarinimin të pafajshëm të kërkuesit Fatjon Sterkaj, për kryerjen e veprës penale “vjedhje me armë”, në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 140 dhe 25 të Kodit Penal (KP).

Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr.322, datë 16.11.1999, ka vendosur ndryshimin e vendimit nr.486, datë 27.7.1999 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë për kërkuesin, duke e deklaruar fajtor për veprën penale të “vjedhjes me armë”, në bashkëpunim, dhe e ka dënuar përfundimisht me 10 vjet burgim.

Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.91, datë 24.3.2000, ka vendosur, ndër të tjera, ndryshimin e vendimit nr.322, datë 16.11.1999 të Gjykatës së Apelit Tiranë për kërkuesin, përse i përket cilësimit juridik të veprës, nga “vjedhje me armë”, e kryer në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 140 dhe 25 të KP-së, në “vjedhje me dhunë” e kryer në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 139 dhe 25 të KP-së, duke e dënuar me 7 vjet burgim.

Gjykimi i çështjes, në të tri shkallët, është bërë në mungesë të kërkuesit. Ky i fundit është shpallur në kërkim nga Komisariati i Policisë Shkodër në datën 09.12.1998.

Kërkuesi është ekstraduar nga SHBA-ja në 4.6.2008. Në këtë datë nga oficeri i policisë gjyqësore të qarkut Shkodër është mbajtur procesverbal mbi ekzekutimin e vendimit nr.486, datë 27.7.1999 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, ndryshuar me vendimin nr.91, datë 24.3.2000 të Gjykatës së Lartë, në ngarkim të kërkuesit.

Kërkuesi Fatjon Sterkaj, përpara Gjykatës Kushtetuese (Gjykata), ka kërkuar shfuqizimin e vendimeve nr.322, datë 16.11.1999 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe nr.91, datë 24.3.2000 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë me pretendimin se këto vendime janë rrjedhojë e një procesi jo të rregullt ligjor, duke parashtruar këto argumente:

- Kërkuesi nuk është vënë në dijeni për procedimin penal deri në datën 4.6.2008, datë në të cilën i është komunikuar vendimi i Gjykatës së Lartë.

- Kërkuesit i është cenuar e drejta e mbrojtjes dhe e drejta që të dëgjohet para se të gjykohet, pasi

nuk i janë komunikuar as ankimi i bërë nga prokurori kundër vendimit të gjykatës së rrethit, e cila e kishte deklaruar atë të pafajshëm për veprën penale të “vjedhjes me armë” në bashkëpunim, dhe as rekursi i paraqitur në Gjykatën e Lartë nga bashkë i dënuari A.B.; ai nuk është vënë në dijeni as për datat e gjykimit të çështjes në gjykatën e apelit dhe në Gjykatën e Lartë, të cilat e kanë gjykuar dhe dënuar në mungesë.

- Gjykata e Apelit Tiranë si dhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, përmes deklarimit fajtor të kërkuarit, janë treguar tërësisht të njëanshme, duke paragjykuar fajësinë e të gjykuarit në procesin ligjor dhe duke shkelur të drejtat e tij themelore.

II

1. Lidhur me pretendimin për cenimin e të drejtës së mbrojtjes

Kërkuari ka pretenduar se i është cenuar e drejta e mbrojtjes dhe e drejta që të dëgjohet para se të gjykohej, pasi nuk i janë komunikuar as ankimi i bërë nga prokurori kundër vendimit të gjykatës së rrethit, e cila e kishte deklaruar atë të pafajshëm për veprën penale të “vjedhjes me armë” në bashkëpunim, dhe as rekursi i paraqitur në Gjykatën e Lartë nga bashkë i dënuari A.B. Ai pretendon gjithashtu se nuk është vënë në dijeni as për datat e gjykimit të çështjes në gjykatën e apelit, dhe në Gjykatën e Lartë, të cilat e kanë gjykuar dhe dënuar në mungesë.

Gjykata, në mënyrë konstante, në një sërë vendimesh të saj, ka pranuar si tregues thelbësor të një procesi të rregullt penal, garantimin e mbrojtjes. Që e drejta e mbrojtjes të jetë reale, efektive dhe jo vetëm teorike, ushtrimi i saj nuk duhet të pengohet, por përkundrazi, gjykata duhet të marrë të gjitha masat ligjore që në funksion të procesit të drejtë, jo vetëm të sigurojë praninë e mbrojtësit në gjykim, por dhe t'i japë atij mundësinë të bëjë mbrojtje reale duke respektuar barazinë e armëve (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.33, datë 24.11.2003; nr.5, datë 17.2.2003*).

E drejta e çdo të akuzuari penalisht, për të qenë efektivisht i mbrojtur nga një avokat, kur është e nevojshme edhe i caktuar kryesisht, është një nga tiparet themelore të një gjykimi të drejtë. Gjykata rithekson se mossigurimi i pjesëmarrjes në gjykim të të akuzuarit, në çdo rast, edhe atëherë kur ky i fundit i fshihet drejtësisë, nuk mund të përligjë zhvillimin e procesit kundër tij pa pjesëmarrjen dhe dëgjimin e mbrojtësit. Parimi i kontradiktoritetit dhe i barazisë së armëve në gjykimin penal kërkon që argumentet e mbrojtjes të paraqiten dhe të dëgjohen njëjloj si ato të prokurorit. Ky parim presupozon që secilës palë duhet t'i ofrohen mundësi të arsyeshme për të paraqitur pretendimet për çështjen, në kushte të tilla që të mos e vënë në disavantazh me palën tjetër (*Vendimi i Gjykatës Kushtetuese nr.5, datë 17.2.2003*).

Për vetë natyrën e tyre, barazia e armëve dhe shanseve dhe për rrjedhojë, vetë parimi i kontradiktoritetit, luajnë rol tepër të rëndësishëm sidomos në procesin penal, sepse në këtë rast, përballë personit të akuzuar për kryerjen e një vepre penale, normalisht është vetë shteti. Në këto kushte, kërkesat e mësipërme janë praktikisht në shërbim të mbrojtjes së personit të akuzuar, i cili gjatë gjithë procesit, deri në dhënien e vendimit përfundimtar nga gjykata, prezumohet si i pafajshëm. Pikërisht për këtë arsye, shteti duhet të ndërmarrë të gjitha masat ligjore për t'i siguruar atij ose përfaqësuesit të tij pjesëmarrjen në proces dhe përmes saj, edhe mundësinë e njohjes dhe deklarimit për të gjitha faktet, provat dhe vlerësimet ligjore që i referohen akuzës së bërë.

Për respektimin e këtyre parimeve, gjykata duhet të përmbushë me rigorozitet një sërë detyrimesh, mes të cilave, rëndësi të veçantë paraqet edhe njoftimi i të pandehurit apo mbrojtësit të tij ligjor për akuzën, ankimin, rekursin, ditën dhe vendin e gjykimit të çështjes etj. Synim kryesor është realizimi i një debati real ndërmjet akuzës dhe mbrojtjes, gjë që ndikon pozitivisht dhe në mënyrë të drejtpërdrejtë në zbulimin e së vërtetës dhe në dhënien e drejtësisë nga gjykata me objektivitet e paanësi (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.10, datë 2.4.2009; nr.19, datë 18.9.2008; nr.13, datë 21.7.2008; nr.16, datë 8.6.2006*).

Në dallim nga procesi civil, procesi penal i shkallës së parë e të dytë, në referim të Kodit të Procedurës Penale, është konceptuar për çdo rast si proces që zhvillohet me mbrojtës, të cilin, në raste të caktuara nga ligji, nuk përjashtohet ta caktojë edhe vetë gjykata. Kjo për shkak të rëndësisë së jashtëzakonshme që ka në një shtet demokratik garantimi i lirisë së personit nga çdo cenim. Megjithatë organet e gjykimit nuk mund të bëhen përgjegjëse për çdo mosparaqitje në seancë nga ana e të gjykuarit ose avokatit të tij, u takon këtyre organeve të ndërmarrin hapa për të siguruar që ai të gëzojë të drejtat e njohura nga Kushtetuta, siç është e drejta e mbrojtjes dhe barazia e armëve si element i saj përbërës. Garantimi i kësaj të drejte merr rëndësi dhe për arsye se, me paraqitjen e rekursit nga prokurori, Kodi i Procedurës Penale nuk parashikon mundësinë e paraqitjes së kundërrkursit nga pala kundërshtarë. Në këto rrethana, pjesëmarrja e të gjykuarit dhe në mënyrë të veçantë e avokatit të tij, kërkohet për të siguruar të drejtën e mbrojtjes dhe respektimin e parimit të barazisë së armëve në një proces gjyqësor, (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.7, datë 19.2.2007*).

Garancitë kushtetuese për një proces të rregullt ligjor duhet të respektohen edhe në gjykimin në

Gjykatën e Lartë. Mënyra me të cilën aplikohen këto garanci në gjykimin në këtë Gjykatë, duhet të varet nga karakteristikat e veçanta të procesit në këtë instancë, në mbajtjen parasysh të tërësisë së procesit (pra, në të tri shkallët) dhe në rolin e Gjykatës së Lartë në këtë proces (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.19, datë 12.6.2003*). Gjykata është shprehur se përgjithësisht seancat gjyqësore nuk mund të zhvillohen pa praninë e avokatit dhe se pjesëmarrja e të pandehurit në gjykim në Gjykatën e Lartë, duke pasur parasysh se debati zhvillohet për çështje të ligjit, nuk është automatikisht e domosdoshme, me përjashtim të rasteve kur cilësitë personale të të pandehurit kanë rëndësi vendimtare për dhënien e drejtësisë. Në rast se as avokati, dhe as i pandehuri nuk paraqiten në seancë, është e palejueshme që ajo të vazhdojë. Prezumimi se i pandehuri nuk ka marrë pjesë në gjykim me vetëdije, mund të justifikohet vetëm nëse atij i është bërë njoftimi personalisht dhe mund të vërtetohet që ai e ka marrë vetë atë. Interesat e drejtësisë kërkojnë detyrimisht realizimin e mbrojtjes, qoftë edhe me avokat të caktuar kryesisht, të të pandehurit që gjykohej nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë mbi bazën e rekursit të paraqitur nga prokurori, në të cilin, ndër të tjera, kërkohet një rëndim i dukshëm i pozitës së tij në krahasim me vendimin e dhënë për këtë çështje nga gjykata e apelit (*shih vendimin e Gjykatës Kushtetuese nr.13, datë 21.7.2008*).

Në çështjen në shqyrtim, siç rezulton nga dokumentet e dosjes gjyqësore, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë, me vendimin nr.486, datë 27.7.1999, e ka deklaruar kërkuesin të pafajshëm për kryerjen e veprës penale “vjedhje me armë”, në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 140 dhe 25 të Kodit Penal (KP). Në këtë gjykim kërkuesi është mbrojtur nga avokati i caktuar kryesisht. Kundër këtij vendimi ka paraqitur ankim organi i prokurorisë, i cili, ndër të tjera, ka kërkuar deklarimin fajtor të kërkuesit për veprën penale të përmendur më sipër. Komunikimi i ankimit të prokurorit është bërë me shpallje, pasi ka rezultuar se kërkuesi, Fatjon Sterkaj, nuk ka marrë dijeni, pas disa përpjekjesh për t’i bërë këtë komunikim, për shkak se adresat kanë qenë të pasakta (akti nr.259, datë 12.9.1999). Gjykata e Apelit Tiranë e ka gjykuar çështjen në mungesë të kërkuesit dhe mbrojtësit të tij dhe, në përfundim, me vendimin nr.322, datë 16.11.1999, e ka deklaruar fajtor për veprën penale të “vjedhjes me armë”, në bashkëpunim, dhe e ka dënuar përfundimisht me 10 vjet burgim.

Gjykata çmon se Gjykata e Apelit Tiranë nuk ka përmbushur detyrimet për të siguruar të drejtën e mbrojtjes të të akuzuarit në procesin penal. Vetëm nëpërmjet garantimit të të drejtës së mbrojtjes realizohet një debat real ndërmjet akuzës dhe mbrojtjes, gjë që ndikon pozitivisht dhe në mënyrë të drejtpërdrejtë në zbulimin e së vërtetës dhe dhënien e drejtësisë me objektivitet e paanësi. Siç u theksua dhe më sipër, mospajtimi i pjesëmarrjes në gjykim të të akuzuarit në çdo rast, edhe atëherë kur ky i fundit i fshihet drejtësisë, nuk mund të përligjë zhvillimin e procesit kundër tij pa pjesëmarrjen dhe dëgjimin e mbrojtësit. Interesat e drejtësisë e kërkonin detyrimisht realizimin e mbrojtjes së kërkuesit, qoftë edhe me avokat të caktuar kryesisht, duke pasur parasysh që gjykimi nga Gjykata e Apelit është bërë mbi bazën e ankimit të paraqitur nga prokurori, në të cilin, ndër të tjera, është kërkuar një rëndim i dukshëm i pozitës së kërkuesit në krahasim me vendimin e dhënë për këtë çështje nga gjykata e shkallës së parë.

Gjykata mban të njëjtin qëndrim edhe përse i përket gjykimit të kërkuesit në Gjykatën e Lartë. Siç rezulton nga dosja gjyqësore, Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.91, datë 24.3.2000, ka vendosur, ndër të tjera, ndryshimin e vendimit nr.322, datë 16.11.1999 të Gjykatës së Apelit Tiranë për kërkuesin, përse i përket cilësimit juridik të veprës, nga “vjedhje me armë”, e kryer në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 140 dhe 25 të KP, në “vjedhje me dhunë” e kryer në bashkëpunim, parashikuar nga nenet 139 dhe 25 të KP-së, duke e dënuar me 7 vjet burgim. Gjykimi është bërë në mungesë të kërkuesit dhe të mbrojtësit të tij. Bazuar në standardet e përmendura më sipër, Gjykata e Lartë, në kushtet kur Gjykata e Apelit ka gjykuar kërkuesin, në mungesë të tij dhe të mbrojtësit dhe ka rënduar pozitën e tij në krahasim me gjykimin në shkallën e parë, ka pasur detyrimin për të siguruar mbrojtjen e kërkuesit në këtë gjykim, qoftë dhe nëpërmjet caktimit të një avokati kryesisht. Në aspektin e garantimit të procesit të rregullt ligjor, për Kolegjin Penal të Gjykatës së Lartë ishte e domosdoshme marrja e masave në mënyrë që të mos lejonte zhvillimin e seancës në mungesë të avokatit mbrojtës të të pandehurit, si e vetmja mënyrë që i pandehuri, përmes këtij të fundit, të realizonte të drejtën për t’u mbrojtur.

Për sa sipër, Gjykata Kushtetuese vlerëson se në gjykimet e zhvilluara nga Gjykata e Apelit Tiranë dhe nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë është cenuar e drejta e kërkuesit për t’u mbrojtur në procesin penal, që është një nga elementët e procesit të rregullt ligjor në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.

2. Lidhur me pretendimin për shkeljen e parimit të paanshmërisë në gjykimin në Gjykatën e Lartë

Kërkuesi ka pretenduar se Gjykata e Apelit Tiranë dhe Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë, përmes deklarimit fajtor të kërkuesit, janë treguar tërësisht të njëanshme, duke paragjykuar fajësinë e të gjykuarit në procesin ligjor dhe duke shkelur të drejtat e tij themelore për një proces të rregullt ligjor.

Lidhur me parimin e paanshmërisë si aspekt i së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim

të nenit 42/2 të Kushtetutës, Gjykata është shprehur se ekzistojnë dy teste për të vlerësuar nëse një gjykatë është e paanshme: i pari konsiston në përcaktimin e bindjes personale të gjyqtarit në fjalë në një çështje të dhënë; dhe i dyti, në vlerësimin nëse gjyqtari ka ofruar garanci të mjaftueshme për të përjashtuar çdo dyshim të ligjshëm në këtë drejtim. Përjashtimi i këtyre dyshimeve është garanci për besimin që duhet të frymëzojnë gjykatat në një shoqëri demokratike për publikun dhe, mbi të gjitha, për palët në procesin gjyqësor (*shih vendimet e Gjykatës Kushtetuese nr.18, datë 3.5.2007; nr.15, datë 22.7.2008*).

Kërkuesi, bazuar në elementet e përmendura më sipër, nuk ka parashtruar argumente për të mbështetur pretendimin e tij për cenimin e parimit të paanshmërisë në gjykimin në Gjykatën e Lartë. Për këtë arsye, Gjykata e çmon të pambështetur këtë pretendim.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131/f të Kushtetutës dhe neneve 72 e 77 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Shfuqizimin e vendimeve nr.322, datë 16.11.1999 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe nr.91, datë 24.03.2000 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, për sa i përket të gjykuarit Fatjon Sterkaj.

- Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Apelit Tiranë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Kujtim Puto, Fehmi Abdiu, Vitore Tusha, Petrit Plloçi, Xhezair Zaganjori, Sokol Berberi, Sokol Sadushi, Admir Thanza

Anëtarë kundër: Vladimir Kristo (kryetar)

MENDIMI I PAKICËS

Jam kundër vendimit të shumicës për këto arsye:

1. Shumica ka anashkaluar në vendimin e saj një element të qenësishëm, që ka të bëjë me legjitimitimin e kërkuesit për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese. Është e vërtetë se kërkuesi Fatjon Sterkaj është ekstraduar nga SHBA-ja, me datë 4.6.2008 dhe se pikërisht në këtë datë i është komunikuar nga policia gjyqësore e qarkut Shkodër një procesverbal mbi ekzekutimin e vendimit penal nr.486, datë 27.7.1999, të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë, ndryshuar me vendimin nr.91, datë 24.3.2000 të Gjykatës së Lartë.

2. Kërkuesi, duke pretenduar se nuk ka pasur dijeni për procedimin penal ndaj tij, në mbështetje të nenit 147 pika 2 të Kodit të Procedurës Penale, ka kërkuar nga Gjykata e Rrethit Gjyqësor Tiranë rivendosjen në afat të së drejtës për të bërë ankim ndaj vendimeve të sipërpërmendura. Kjo gjykatë e ka shqyrtuar kërkesën dhe me datë 16.2.2009, ka vendosur mospranimin e saj me arsyetimin se është paraqitur jashtë afatit.

3. Sipas nenit 30 pika 2 të ligjit nr.8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, “kur në bazë të ligjit individi mund t’i drejtohet një organi tjetër, ai mund të paraqesë kërkesë në Gjykatën Kushtetuese, pasi të jenë shterur të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e këtyre të drejtave”. Në përputhje me këtë rregullim juridik, si dhe në mbështetje të nenit 147 pika 6 të Kodit të Procedurës Penale, kërkuesi Fatjon Sterkaj, kundër vendimit të mësipërm të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë që vendoste mospranimin e kërkesës së tij për t’u rivendosur në afat, mund dhe duhej të bënte ankim në Gjykatën e Apelit Tiranë, gjë që, siç rezulton nga materialet e çështjes, nuk e ka bërë.

4. Me datë 27.3.2009 kërkuesi, pa shterur të gjitha mjetet e ankimit, i drejtohet Gjykatës Kushtetuese duke kërkuar shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimeve nr.322, datë 16.11.1999 të Gjykatës së Apelit Tiranë dhe nr.91, datë 24.3.2000 të Kolegjit Penal të Gjykatës së Lartë, me arsyetimin se ato janë rrjedhojë e një procesi jo të rregullt ligjor. Kërkuesi, pavarësisht se ka humbur të drejtën për tu rivendosur në afat në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë, e çmon të justifikuar pretendimin e tij se ka marrë dijeni për procedimin penal në datën që është ekstraduar në Shqipëri, pra më 4.6.2008. Në këtë mënyrë, sipas tij afati 2-vjeçar për t’iu drejtuar Gjykatës Kushtetuese, i parashikuar në nenin 30 të

ligjit “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë” duhet të fillojë nga data 4.6.2008 dhe jo nga data 24.3.2000 kur është marrë vendimi nga Kolegji Penal i Gjykatës së Lartë.

5. Shumica, duke legjitimuar kërkesin Fatjon Sterkaj, jo vetëm ka vepruar në kundërshtim me nenin 30 të ligjit organik të Gjykatës Kushtetuese, sepse ka pranuar një kërkesë nga një individ që nuk ka shtetur të gjitha mjetet juridike për mbrojtjen e së drejtës së pretenduar në rrugën e juridiksionit të zakonshëm, por, nga ana tjetër, nuk ka dhënë asnjë argument në vendimin e saj se përse kërkesi është në afat për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese pas rreth 9 vjetëve nga dënimi i tij?!

Për këto arsye, shumica duhet të vendoste rrëzimin e kërkesës së Fatjon Sterkajt për mungesë legjitimitimi për të vënë në lëvizje Gjykatën Kushtetuese.

Anëtar: Vladimir Kristo (kryetar)